

LARKSTORM

pacsirta

fine selection

DAWN RAE MILLER

DAWN RAE MILLER

LARKSTORM

pacsirta

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Ajánlom a regényt valamennyi olvasómnak,
akiket a FictionPress-szen keresztül ismerhettem meg.
Köszönöm, hogy velem voltatok kezdettől fogva,
és a kaland vége után is kitartottatok melletttem.
Köszönet mindenért!*

1

– ÉBRESZTŐ, BECK! KELNI KELL.

Semmi.

Egy pillantást vetek a karperecemre. El fogunk késni.

– Beck – suttogom, miközben közelebb hajolok az arcához.

Meleg, napbarnított kéz fogja meg a karomat, mintha készülné behúzni engem is az ágyba, de aztán elernyed, nem történik semmi. Beck magzatpózban fekszik, kócos, szőke fürtjei kikandikálnak a csíkos paplan alól. A másik karját az arcán átvette tartja, ujjaival a takaró végébe kapaszkodik. Alvás közben úgy fest, mint nyolcévesen. Senki meg nem mondaná, hogy egy közel tizennyolc éves férfi.

– Beck! – mondom emeltebb hangon.

– Pacsirta? Mmmmm... – A szemhéja megrebber, de hiányzik belőle az elszántság.

Szabad kezemmel megdörzsölöm meleg kézfejét.

– Kelj fel, légy szíves! Elkészünk miattad az iskolából.

Ásít, majd rám vigyorog.

– Rendben.

Immár éberem ledobja magáról a takarót, és feláll. Véletlenül be-
rúgja a történelemkönyvet az ágy alá. Áthelyezem a testsúlyomat a
másik lábamra, vigyázva, nehogy összegyűrjem a szétszórt lapokat
az ágya mellett.

– A te térfeled undormány – mondom az orromat ráncolva.

Felvillanó fogakkal rám vigyorog, és összebb húzza rajtam a kön-
töst.

– Tudom, így szeretem.

Huszonhat diák él a házunkban, de minket leszámítva csak azo-
nos neműek laknak egy szobában. Kapkodom a tekintetemet, né-
zem az ő térfelét. A tisztaság éles határvonala választja el az enyémtől.
Az ő oldala – a sötét oldal – kész kupleráj. Lacrosse mez lóg le
az íróasztaláról, a bot szolgál ideiglenes állófogasként. Ruhakupacok
– szennyesek és tiszták egyaránt – borítják a földet.

Bár Beck nagyon rendetlen, csak akkor zavar, hogy egy fiúval la-
kom közös szobában, ha a többiek ugratnak minket emiatt. Nem
mintha bárki kikérte volna ezzel kapcsolatban a véleményünket:
az anyám már kisbabakorunkban kérte, hogy rakjanak minket
együvé, mivel mindketten az alapítók leszármazottai vagyunk. Az
anyám, az állam és a világon mindenki szerint ebből egyenesen kö-
vetkezik, hogy összetartozunk.

Nem mintha nem értenék egyet ezzel. Még ha nem is a Greene
és a Channing családról lenne szó, akkor is szeretnék Beckkel lakni.
Senki más nem ért meg úgy, mint ő – hogyan is érhetne? Beckkel a
társadalmunk legismertebb tagjai közé tartozunk. Minden mozdula-
tunkat követik, elemzik és kommentálják.

Így bár sietek, hogy el ne késsek az iskolából, nem lelkesedek ép-
penséggel a gondolatért, hogy kilépjek a szobánkból. Valahányszor
elmegeyek innen, itt hagyom a magánéletemet, és Pacsirtából Alauda

Greene-né kell válnom: tökéletes, felelősségteljes diáklánnyá, a Nyugati Társadalom eminens tagjává.

Gyűlölöm az egészszet.

Beck mellett átnyúlva lekapcsolom az olvasólámpáját. Előző nap biztos még sokáig tanult, miután elaludtam. Elhúzom a szám. Épp-hogy le tudom szorítani Becket az első helyről az osztályrangsorban. De ha elkezd többet tanulni...

A keze közé fogja az arcomat.

– Hé, miért vagy ennyire letörve? – Aggódón méreget.

Pislantok.

– Nem vagyok letört... csak ideges.

– Félsz, hogy nem kapod meg álmaid férfinját? – ugrat. A tekintetem az ég felé fordítom. A népesség kilencvenkilenc százalékatól eltérően Beckkel már születésünkkel egymásnak ígérték minket. Csecsemőkori párosítás. Ezért a felmérések párválasztásról szóló részeit nem is kell elvégeznünk. Csak a pályaválasztási részeket.

A gyomrom görcsbe rándul. Mindennél jobban vágyom egy jó állami állásra. Mezőgazdasági területen, ha lehet. Jól kell szerepelnem. Azaz nem késhetek.

Beck az orrát az enyémhez nyomja, és a szemöldökét húzogatja. Amikor félszívvel elmosolyodom, elereszt.

– Remekül fogunk szerepelni. Tudom. – Rám mosolyog; a mosolyánál már csak élénk, mélyzöld szeme ragyog jobban. A születésnapunkon kívül ez az egy közös van bennünk, a szemünk. Még a pettyek is ugyanott helyezkednek el bennünk. Bethina, a gondozónk szerint ez is annak a jele, hogy mi egymásnak rendeltetünk.

De nincs is szükség a pettyekre, hogy ezzel tisztában legyek. Az állam azt akarja, hogy együtt legyünk. És az állam nem téved.

– Remélem! – Lábujjhegyre állok, és kifésülöm a haját a szemem elől. A mosolyom csak még csenevészebbnek tűnik az ő derűs kisu-gárzása mellett. Beck mindig nevet, mindig kiegyensúlyozott. Néha úgy érzem magam, mint egy körülötte keringő, eltévedt kis hold. De az ellentétes természetünk jól kiegyesíti egymást. Ő a társas életre ügyel, elrángat a folyamatos magolástól, én pedig segítek neki összpontosítani az iskolára és a házira.

Aggódok, hogy késésben vagyunk; még egyszer rápillantok a kék karperecemre, majd lehajítom a hajkefém mellé. Harminc percünk van, hogy felöltözzünk, reggelizzünk és kilépjünk az ajtón.

Kihúszom Beck egyik fiókját, és beletúrok a ruhakazalba, míg végül találok neki pólót és nadrágot.

Miközben zuhanyozik, én szemezek a farmerrel, amit a legjobb barátnőmtől, Kyrától kaptam, de azonnal el is vetem a gondolatot. Nem akarok kényelmetlen, furcsa viseletben menni a felmérésemre.

Átöltözöm egy paraván mögött – szerény igyekezet az elzárkózásra –, közben Beck kilép a zuhanyzóból. A szappanillat – az ő szappanjának az illata – megcsiklandozza az orromat, mire a szám vigyorra húzódik. Szerencsére takarásban vagyok, nem láthatja a reakcióm. Semmi szükség rá, hogy felbátorodjon – így is elég nehéz a helyzet.

– Hogy megy ez rád egyáltalán? – kérdezi.

Kikukkantok a paraván mögül. Az én gardróbom mellett áll, felöltözött, de a haja nyirkos és bozontos. Maga elé tartja a farmert, mintha valami ismeretlen tárgyat mustrálna, pedig tudom, hogy nem most lát életében először farmernadrágot – *annyira* azért nem idejétmúltak.

– Borzasztó pici. Ide süss! – Átdugja a lábfejét a nadrágszáron, de a farmer megakad a bokájánál. Elszökdecsel az ágyamig, közben majdnem felbukik, és próbálja leráncigálni magáról a ruhadarabot.

Felveszem a blúzomat, és a paravánt megkerülve a tükör felé tartok.

– Eredeti, Beck. Nincs benne intelligens technológia, amitől a megfelelő méretre nyúlhatna. És még ha lenne is, nem száznyolcvanöt centis óriásokra tervezték.

Miközben ő küzd a farmerrel, én laza lófarokba fogom gesztenyeszínű hajamat. Tiszta, takaros viselet, ahogy egy majdani állami alkalmazotthoz illik. A tükörben látom, hogy Beck már nem a nadrággal birkózik, hanem engem figyel. A szívem megdobban. A tekintete egy másodperc erejéig éget, de aztán megint csak a jó öreg Beck néz rám.

Furcsa feszültség alakul ki közöttünk. Újabban ez egyre gyakrabban előfordul. Beck néha bámul engem, én rajtakapom, mire elfordítja a tekintetét, úgy tesz, mint aki mást csinál, és aztán egy ideig kerüljük egymást, míg már nem érezzük kínosnak a helyzetet.

De ezen a reggelen erre nincs idő, így csak kinyújtom rá a nyelvemet, és remélem, hogy ezzel elterelem a figyelmét.

– Na, ezért megfizetsz! – mordul fel játékosan.

Felkap a földről, és a levegőbe hajít. Ez annyira váratlanul ér, hogy csak ámulok, és nem tudom, mire számítsak. Az ágyamra érkezem, a lábam kalimpál. Ő rám veti magát, és ráül a derekamra. Ügyesen az ágyhoz szegez, egyik kezével leszorítja az én két kezemet a fejem fölött.

Felnézek rá, leküzdöm a késztetést, hogy egyszerre sikítsak és nevessek.

– El fogunk...

Megint perzsel a tekintete.

Elakad tőle a szavam.

– Késni – fejezi be a mondatot, és szabad keze két ujjá közé fogja a szárnyaló madarat ábrázoló medálomat.

– Tényleg tetszik? – Megfordítja, megvizsgálja a színes rézmadarat, amit előző évben, a tizenhetedik születésnapunkon kaptam tőle, és lágyan a mellkasomra helyezi. Az ujjá hozzáér a kulcsocsontomhoz, mire elrántja a kezét. A hideg futkos a gerincemen.

– Persze hogy tetszik.

Grimaszol, mint aki nem ebben a válaszban reménykedett. Nem tudom, mit szeretett volna hallani. Kaptam tőle egy nyakláncot. Tetszik, mert szép.

Egymás szemébe nézünk, szaggatottan lélegzem. Életemben először nem érdekelnek az állam szabályai. Azt akarom, hogy Beck csókoljon meg.

Közel hajol hozzám, a szánk centikre van egymástól. Érzem a meleg leheletét az arcomon.

– Jól áll neked.

A szívem kalimpál, a vér egyre gyorsabban áramlik a testemben, hóhullámot hagyva maga után. Lehunyom a szemem és várom, hogy az ajka az ajkamhoz érjen; előre átélem az érzést. Várom, hogy megtörténjen mindaz, amiről tudom, hogy nem szabad, mégsem tudok nem vágyani rá.

Az utolsó pillanatban, amikor már szinte szikrázik a villamosság a bőrünk között, elfordítom a fejemet.

A szemem rebege felnyílik, és még látom a tekintetének csalódott csillanását, majd megjelenik arcán a megszokott, ragyogó mosoly.

– Ki tudsz szabadulni? – kérdezi kissé vásottan, mindvégig a fejem fölé szorítva a két kezemet.

Elcsavarom a csuklómat, erőteljesen taszítok rajta egyet, lelököm magamról, és rápattanok a hátára. Másokkal ellentétben Beck soha nem lepődik meg azon, hogy mennyire erős és sportos vagyok.

– Persze hogy ki tudok. – Belefúrom az arcom a hajába.

– Nem rossz, Madárka. – Feláll, miközben én csimpaszkodom a hátába. Habozik, és egy pillanatra azt hiszem, a földre fog poty-tyantani, de aztán elkapja a combomat, és erősen megtart. – Reggelizzünk!

Hálás vagyok, amiért nem látja, ahogy a pír lassan előnti az arcomat, és nagyon remélem, hogy nem érzi a hátán a szívem dörömbölését.

Az összes többi diák hálójának az ajtaja nyitva, és a szobák – négy fiú vagy négy lány lakik mindegyikben – üresek. Nyilván már mindenki reggelizik, azaz mi Beckkel késésben vagyunk.

Amikor belépünk a konyhaajtón, huszonnégy szempár szegeződik ránk az asztalok felől. Szerencsére Bethina háttal áll nekünk.

Beck elereszti a lábamat, én meg lecsusszanok a hátáról, és kismítom a szoknyámat. Esetlenül igyekszem úgy tenni, mintha teljesen szokványos lenne, hogy cipeltetem magam vele, és nem is súrolná a szabályszegés határát.

Első szabály: a diákok nem folytathatnak intim tevékenységet egybeköttetésük előtt.

– Abbahagynátok az ökörködést, és sietnétek? – kérdezi Bethina, majd megfordul, és Beck kezébe nyom egy tányért. Fekete haját kontyba fogta, kreol bőre a szokásosnál is szürkébbnek tűnik a konyha homályában. – Mindenki miattatok fog elkésni az iskolából.

Beck átveszi a tányért.

– Jaj, ne csináld, Bethina! Ne légy dühös! Csak próbáltam kirázni az idegességet Pacsirtából. Azért csak nem lehetsz dühös, ugye?

Bethina felé csap egy konyharuhával.

– Beck Channing, nálad senkire sem nehezebb haragudni. – Beck vigyorog, és színlelt zavarában leszegi a fejét. – Most már ül le és egyél, mielőtt tényleg mindenki elkésik miattad!

Beprezelem magam Ryker és Lina közé. Pontosabban Lina kedvetlenül arrébb húzódik, hogy le tudjak ülni. Beck velem szemben ül le, és ételt tornyoz a tányérjára.

– Ennyit eszel? – Egy tányér eper van előttem. – Nem csoda, hogy nem nősz meg. – Beleharap a palacsintájába, és leöblíti egy kis nancslével.

– Szeretek egészségesen étkezni.

Beck soha nem fontolja meg, mit eszik. Ha ételt raknak elé, kérdés nélkül elfogyasztja. A legjobb barátja, Maz, felé fordul, és társalgásba merülnek. Mögöttük a falitévén a nap hírei mennek. Újabb fogékonyak a bíróság előtt, mint mindig, és egy tudósítás a társadalom meglévő biztonsági rendszereinek tervezett javításairól.

A hírekre kellene figyelnem, de az eszem visszakalandozik Beck reggeli tekintetéhez. A csalódáshoz a szemében. Egy pillanatra azt hittem... na, jó, azt *reméltem*, meg fog csókolni.

Valami ragacsos lé csöpög az ujjaimról. Szétnyomtam egy epret.

Beck kissé felém fordul. Kacsint, és halványan elmosolyodik. Megint az elpirulás veszélye fenyeget, minden erőmmel a fali tévére összpontosítok. Lehet, hogy a felmérőn a mai mezőgazdasági hírekből fognak kérdezni? Felkészülten kell érkezennem.

A bemondó elsorolja azoknak a diákoknak a nevét, akik ezen a héten köttetnek egybe, én meg ide-oda pislantok a helyiségben, és csak ekkor veszem észre, hogy a házban a többiek elkezdtek párokat alkotni. Régebben a fiúk az étkező egyik felében ültek le, a lányok a másikon. Nem a szabályok miatt; így tartotta a kedvünk.

Vajon mit fognak csinálni a többiek a házban, ha nem az lesz a párjuk, akire szemet vetettek? Hány könnycsepp fog hullani az elkövetkezendő napokban, amikor befutnak az eredmények?

Az állam nem ad nekünk választási lehetőséget. És miért is adna? Az iskolás éveink alatt a gondozóink a tanárainkkal és válogatott állami tisztviselőkkel együtt kiértékelnek bennünket, és alapos megfontolások után létrehozzák azokat a párokat, amelyek erősebb társadalomhoz és a lehető legjobb utódokhoz vezetnek. Egész életünket azzal töltjük, hogy megtanuljuk azt, hogy tudunk kijönni és együtt dolgozni a velünk egy házban lakókkal, így aztán amikor rajtunk a sor, hogy működtessük az államot, már ismerjük egymás erényeit és hiányosságait. Ezért születnek csakis házon belüli egybekötöttések.

Ritkán előfordul, mint Beck és az én esetemben, hogy a gyerekeket születésükkor egymásnak rendelik. De akárcsak az összes többi diák kapcsolatát, az állam a miénket sem tekinti törvényesnek a közös tizennyolcadik születésnapunk előtt, amit a családunk az egybekötöttség nevére, kimunkált szertartással fog ünnepelni. Utána Beckkel az életünk hátralevő részében együtt leszünk. Nem mint ha eddig nem így lett volna, de az egybekötöttség percétől ez hivatalossá is válik.

Már önmagában eléggé idegtépő, hogy nem tudom, milyen területen fogok dolgozni. Ha arra is várnom kéne – mint mindenki másnak a házban –, hogy kiderüljön, ki lesz a párom... hát nem is tudom, mit tennék. A jó pár érdekében még csak tanulni sem lehet, mint a jó állás érdekében.

Végignézek az asztalon, és fejben összepárosítom a többieket – Kyrával gyerekkorunk óta játszunk ezt a játékot –, aztán a tekintetem találkozik a barátnőmével. Ördögi mosoly jelenik meg az arcán, majd az ételére összpontosít.

Addig bámulom, míg fel nem néz, hogy figyelem-e.

– Mi az? – tátogom némán.

Kyra alig észrevehetően megrázza a fejét; senki észre sem venné, ha nem kimondottan őt figyeli.

– Később elmondom – feleli halkán, majd Maznek szenteli a figyelmét, aki éppen bemutatja, hogyan tud hat palacsintát begyömöszölni a szájába. Kyra feláll az asztaltól, de előtte még pusztít nyom Maz arcára.

Az állam leesik. Tudom, hogy Mazben reménykedik, de nyílt színen így megpuszilni? Mi ütött bele? Ha rajtakapják őket, kizárt dolog, hogy egybeköttetnek. Az állam azonnal szétválasztja kettőjüket.

Körülnézek. Úgy tűnik, senki más nem vette észre, és miután nyugtázom, hogy Bethina sem látta, bedugok egy érett epret a számba. A tálam pár perc múlva már üres, Bethinához viszem, aki éppen mosogat.

Elveszi tőlem a tálát, beejti a habos vízbe, és rásóz a hátsómra.

– Jobban kordában kéne tartanod Becket! Ti ketten minden reggel elkéstek.

Vállat vonok, és iszkolok a lépcső felé.

– A saját feje után megy, Bebe – felelem a vállam felett. Beckkel ezt a becenevet adtuk neki gyerekkorunkban. – Igyekszem, de én sem tudok rá jobban hatni, mint te.

Amolyan „pfff!” hangot hallat a hátam mögött, de nem szól többet, és én elhagyom a helyiséget.

A földszint üres – Kyra biztosan visszament a szobájába. Felszaladok a lépcsőn, majd el a folyosó közepéig; nagyon a végére akarok járni a reggelinél mutatott különös viselkedésének. Hogy jutott eszébe pusztít adni Maznek?!

Kyra szobája más, mint a miénk. Lila a fal, és virágok, szívek meg fodrok lepnek el minden zugot. Akárhányszor belépek, mindig há-
lát adok, hogy egy fiú a szobatársam és nem három másik lány.
Még mindig inkább Beck rumlijában élek, mint egy lila rémálom-
ban.

A szoba túlsó végében, félig-meddig a csicsás ágy takarásában,
Kyra nekem háttal a gardróbjaiban kotorászik.

– Mi a nagy titok? – kérdezem.

Miközben megperdül, hogy szembenézzen velem, valami kiesik
a kezéből.

– Ja, szia! Megijedtem. – Idegesen kuncog.

– Bocs! – Elheveredem dundi kékszőlő-szemre emlékeztető ágján.

– Elmondod, vagy kénytelen leszek megkínozni?

Roszzallóan hunyorít, de a hangján hallatszik, hogy veszi a lapot.

– Megkínozni? Azt élveznéd, mi?

– Igen, Kyra, kizárólag azért élek, hogy téged kínozzalak. Ez éle-
tem célja. – Felnevetek. – Na?

Elvigyorodik, és felpattan az ágyra, mint egy macska. Mindig is
ő volt a legjobb barátnőm. Sőt, a legkorábbi emlékem nem Beckről
szól, hanem Kyráról, ahogy lengünk egy fára akasztott hintán, egy-
re magasabbra hajtjuk magunkat, míg végül ő leugrik. Emlékszem,
ahogy szájátva figyeltem, hogyan szeli át a levegőt.

– Rendben. Megígéred, hogy nem árulod el senkinek?

– Persze.

Meghuzigálja a bal fülét. Ellenállok a kísértésnek, hogy az ég felé
fordítsam a tekintetem. Kyra néha úgy viselkedik, mintha még min-
dig kisgyerekek lennénk.

Ennek ellenére én is meghuzigálom a sajátomat. Ezzel a jellel mu-
tatom, hogy megértettem: amit készül elmondani, azt csak az én

fülemnek szánta. Kyra lehúzza vékony, kék karperecét, és bedugja a párna alá.

Összeszorul a gyomrom. Az nem jó jel, ha leveszi a karperecét – azt jelenti, nem akarja, hogy más is hallja a beszélgetésünket. Azaz bármit is tett, rémesebb, mint hittem.

Megemeli a csuklómat, hogy levegye az én karperecemet is, de nincs is rajtam. A komódon hagytam, amikor Beck elvonta a figyelmemet.

– Tervezitek, hogy csatlakoztok hozzánk? El fogunk késni – szól incselkedő tekintettel Beck az ajtóban.

Kyra színpadiasan felsóhajt. Újabbán minden bosszantja, amit Beck csinál. És nem is rejt véka alá.

– Majd megyünk, ha megyünk! – csattan fel.

Elegem van a torzsalkodásaikból. Pontosabban abból, ahogy Kyra viselkedik Beckkel. Bár ő általában ügyet sem vet rá, vagy csak vi-gyorog, mintha a barátnőm fergeteges poénokat sütné el.

Megragadom Kyra párnáját, és áthajítom a szobán. Beck hasába csapódik, ő kétrét görnyed, sérülést színlel.

– Pocsék az időzítésed.

Átvág a szobán, szőke üstöke minden lépésnél hullámzik.

– Ezt elfelejtetted.

A zsebéből előveszi a kék karperecemet.

– Kösz – mondom, és tartom a markom.

Beck nem adja ide, hanem felteszi a csuklómra. Az ujjai kicsit elidőznek a karom alján; mintha apró áramütéseket éreznék a bőrömön. A szemembe néz, mielőtt gyengéden eleresztené a csuklómat.

Kyra megköszörüli a torkát.

– És az illem? – kérdezi megvetéssel.

Beck elengedi a füle mellett a megjegyzést.

– Gyere, Madárka, a cuccodat már hoztam magammal! – Kimegy az ajtón, én meg felállok, hogy kövessem.

– Ez meg mi volt?

Kyra felé fordulok.

– Micsoda?

A barátnőm hunyorít.

– Csináltatok olyasmit a szobákban, amit nem lenne szabad?

Az arcom felizzik.

– Nem! Hogy csináltunk volna?! Ha egyszer nem szabad.

Kyra elfordítja a tekintetét.

– Ő a párod, nemsokára egybeköttek. Miért ne? Én megtenném, ha Mazról lenne szó. – Amikor megint rám néz, látom rajta, hogy fel van dülva. – Egy szobában laktok, Pacsirta. Az államot nem érdekli, ha csókolóztok vagy levetkőztök meztelenre. Vagy akár egy ágyban alsotok. Azt úgyis tudom, hogy megteszitek. – Biggyeszi az ajkát. – Ártatlanul persze, hiszen rólad és Beckről van szó.

Igaza van. Néha tényleg bemászom Beck mellé az ágyba. Ám ezt mindig is megtettem, gyerekkorunk óta. Semmi szokatlan nincs benne a számunkra. De nem lenne szabad, hiszen mindenki másnak is tilos.

– Jó példát kell mutatnunk – motyogom a földet nézve. Kyra tudja, milyen érzés nekem különlegesnek lenni. – Kérlek, ne mondd el senkinek!

Az ujját az állam alá dugja, és megemeli a fejemet. Mélybarna szeme az arcomat vizslatja, mintha azt várná, hogy elfordítom a tekintetem.

– Nem tetszik neked *úgy*, ugye? – Nem is annyira kérdezi, mint inkább mondja.

Összevonom a szemöldökömet. Hogyne tetszene Beck! Jobban tetszik, mint illene – mármint az egybeköttetésünk előtt. Amikor a közelemben van, a szívem szaporán ver, és az utóbbi időben túl sokszor képzeltem el, ahogy az ajka az ajkamra tapad.

Kinyitom a számat, hogy mindezt elmondjam Kyrának, de a torcom fáj a szárazságtól, és egyetlen szó sem hagyja el.

Az élet elképzelhetetlen Beck nélkül.

De miért nem tudom ezt kimondani?

2

KYRÁT LESZÁMÍTVÁ MINDENKI A BEJÁRATNÁL ÁLL. Miközben rá várunk, a lakótársaimat figyelem. Nyugtalanság járja át a csoportot. A mai felmérések meghatározzák a jövőnket: az állásunkat, és hogy ki kivel köttetik egybe a születésnapja után. Én a vonzó állás miatt izgulok, a barátaim meg inkább azért, vajon ki mellett kötnek ki.

De megértem, hogy idegesek – az egybeköttetést csak a halál oldhatja fel. Nem lehet megkerülni, így csak remélheted, hogy meg leszel elégedve az állam választásával. És ha a társad meghal, és van már két gyereked, az állam nem engedélyezi az újabb egybeköttetést. Ez a nulla népességnövekedés elvéből következik.

A mellkasomat egyre jobban feszíti a szorongás, ha belegondolok, hogy három hónap múlva minden megváltozik. Nem itt fogunk ébredni, nem vár minket Bethina csodálatos reggelijének illata; nem fogunk tudni átugrani egymáshoz a folyosón, hogy segítséget kérjünk a házában; nem leszünk együtt.

Közel a vége.

– Magvas gondolatok? – Beck a vállamra támasztja az állát, a lehelete csiklandozza az arcomat. Egy pillanatra lehunyam a szemem; élvezem, hogy ennyire közel érzem magamhoz, és többre vágyom.

Micsoda képmutató alak vagyok! Nem lenne szabad erre gondolnom, főleg, ha Kyrának is megtiltom. Elhúzódom, hogy fenntartsam az illő távolságot.

– Az egybeköttetéseken gondolkoztam.

Beck megköszörüli a torkát.

– Tényleg?

– Igen. Nemsokára itt van, tudod.

Egyetértően megbökdösi a vállamat, és végigsimítja a karomat. Megborzongok, pedig több réteg ruha és egy vastag dzseki is van rajtam.

– Izgulsz? – suttogja a fülembé.

– Miért?

– Az egybeköttetésünk miatt.

Fejben előrerohanok három hónapot, amikor már egybeköttettünk, és ő az enyém – örökre. Amikor végre megmondhatom neki, mit érzek, és nem kell attól tartanom, hogy szabályt szegek. A szívem megszalad, amikor érzem, ahogy Beck hozzám simul, a hasát a hátamhoz szorítja. És ekkor az elmém blokkol – a képek eltűnnek. Nem látok semmit.

Elfordítom a fejem, hogy ránézzek, és az ajka súrolja az arcomat. Zavartan visszafordulok, remélve, hogy nem túl nyilvánvaló a mozdulat.

– Nem. Csak úgy általában az egybeköttetéseken gondolkodtam.

Körülöttünk a lakótársak lökdösődnek, miközben az állandóan késők még belebújnak a kinti öltözékükbe. Mindig csoportosan sétálunk át az iskolába. Ez a szabály. Hiába vannak biztonsági

óvintézkedések, az ember nem lehet elég óvatos, ha fogékonyak mászkálnak szabadon.

– Kyra! – kiált valaki. – Jössz, vagy mi van?

A barátnőm helyett azonban Bethina felel.

– Be tudtok menni mindannyian a nappaliba? Késleltetési igényt jelentettek be.

Ide-oda kapkodom a tekintetemet, és a homlokomat ráncolom. Késleltetés? Ez szokatlan. Eddig egyszer fordult elő, amikor a legutóbbi államfő meghalt a fogékonyak támadásában. Beck a szemöldökét felvonva rám néz.

– Lemaradtunk a reggeli bejelentésekről? – Az ajkam reszket kicsit beszéd közben. Nem rémlik, hogy láttam volna az iskolai híreket.

Beck a fejét rázza. Érti, mire vonatkozik a kérdés.

– Biztos minden rendben. Különben Bethina szólt volna neked. Négy szemközt.

– Mint amikor Kyra bátyját ölték meg? – nyögöm ki a szavakat, és erősen lehunyom a szemem. Még mindig majd' megszakad a szívem, ha Kyrára gondolok, ahogy napokon át magzatpózban zokogott. A bátyját a biztonsági zónán kívül kapták el a fogékonyak. Nem volt sok esélye.

Beck átkarol, és magához ölel.

– Ne hagyd, hogy magával ragadjon a képzeleted, rendben? – Elterel a nappalihoz. – Hallgassuk meg Bethinát!

De nem tudom száműzni elmémből a lehető legrosszabbat: valami történt anyával. Mindennap, következetesen, ő tartja nekünk a reggeli beszédet. Szerintem ezen a napon elmaradt.

A lépcső felől trappolás hirdeti Kyra érkezését. Lefékez, és meglóbál egy vékony, ezüstszerű táblagépet.

– Bocs, nem találtam a könyvemet!

A csoport maradéka felmordul. Kyra egyik reggel sem találja a könyvét.

– Mi a hézag? – kérdezi, mikor észreveszi, hogy a lakótársak fele hiányzik.

– Az állam késleltetést jelentett – feleli Bethina. – Légy szíves, menj a nappaliba!

Én szerencsés vagyok. A többi diákkal ellentétben, akik csak évi hatszor látják a szüleiket, én mindennap látom az anyámat. Tévén legalábbis. Egész életemben alig néhányszor látogattam őt meg személyesen. Az állam kormányzása leköti majdnem minden figyelmét. De ha valami történt vele – baleset, vagy az álnok fogékonyak újabb merényletkísérlete...

– Hé, állj le! Nincs semmi baja. – Beck a szabályokra fütyülve közelebb húz magához. Hozzásimulva még nyilvánvalóbbá válik, hogy egész testemben reszketek. – Lélegezz mélyeket, Madárka!

Igaza van. Fölösleges rossz hírekre készülni. Bármi lehet.

Csakhogy nem ez lenne az első alkalom, hogy a fogékonyak megtámadják az állam egy tagját – vagy az anyámat. És a támadások megsaporodtak az utóbbi időben, mivel az állam begyűjti és bíróság elé állítja a vezetőiket.

– Miért nem zárja be az állam egyszerűen mindegyiküket? Biztonságosabb lenne – mondom. – Különítsék el őket valahol, mondjuk a földrész közepén, jó messze tőlünk.

Beck megtorpan, és rám mered.

– Nem követtek el mindannyian bűncselekményt, Pacsirta. Te is tudod. Ráadásul ha az állam mindegyiküket bezárná, ki végezné el az alantas munkákat?

– Csak azt tudom, hogy utálnak bennünket. Meg akarnak minket ölni. – A kanapénak dőlök, erősen a hasamra szorítom a karomat, és

várok. A reggelim viszontlátással fenyeget, ha nem tudom összeszedni magam. Előrehajolok, kétrét görnyedek, és érzem, ahogy Beck a kezével a hátamat dörzsölgeti.

– Jellemző – hallom Linát. Először azt hiszem, a fogékonyokról beszél, de aztán hozzáteszi. – Ők azt tesznek, amit akarnak, mi többiek meg már egy ölelésért is büntetést kapunk.

– Állj le, Lina! Pacsirta zaklatott állapotban van. – Ryker, Beck egyik jó barátja szól a mellette álló szőke lánynak.

Lina keresztbe fonja a karját.

– Ja, elfelejtettem. Nem szabad Pacsirtát és Becket kritizálni. Mert ők *különlegesen*. – Megnyomja az utolsó szót. – Azt tesznek, amit csak akarnak.

Felkapom a fejemet, a szemem összeszűkül, készülök válaszolni, de Beck leállít.

– Nem érdemes.

Bólintok. Amúgy sincs hozzá energiám.

Bethina egy csupasz fal előtt járkál. Mély barázdákba gyűrődik a homloka, és megkocogtatja narancssárga szingli karperecét. Tévén jelenik meg a falon.

– Azt mondták, nézessem ezt meg veletek.

Várunk. A képernyő előbb fekete, majd szürkezajos. Végül megjelenik egy kép. Csinos, áttetsző kék szemű nő tölti be a képernyőt, világosszőke haja divatos fonatban. Az anyám. A gyomrom rándul egyet, majd lecsillapodik. Jól van. Becknek igaza volt. Feleslegesen aggódtam.

– Jó reggelt, diákok! Sajnáljuk a késleltetést, biztos már nagyon várjátok a felmérőiteket. – Valaki röhögcsél az ablak mellett. – Nem engedélyezett fogékony mozgolódásról kaptunk jelentéseket a környékeken. Bár a biztonsági szolgálatunk meg van róla győződve,

hogy minden rendben, kérjük, ma a legnagyobb körültekintéssel járjatok el! Ne habozzatok jelezni a karperecetekén, ha veszélyt éreztek! – Ideges kuncogás hallatszik innen-onnan a szobában, miközben anya mosolyogva eltűnik a képernyőről. – Mehet tovább minden a megszokott módon. Legyen a napotok békés és virágzó!

Meredten bámulom az immár fekete képernyőt, várom a további híreket – az elfogott fogékonyak listáját, a változásokat a rendeletekben, az utazási tanácsokat, bármit. De nem. Az anyám nem jelenik meg újból, és a képernyő fokozatosan eltűnik.

A lakótársakkal tanácstalanul egymásra nézünk; nem tudjuk, pontosan mit kellene tennünk.

– Ennyi? – kérdezi Maz.

Bethina a nappali ajtaja felé indul, a válla előregörnyed, mintha valami nehéz súly nyomná.

– Úgy tűnik.

– De ha nincs miért aggódni, akkor minek értesítenek bennünket? – kérdezi Beck.

– Az állam számára a legfontosabb a biztonságotok. Rátok bízák, hogy a kockázatokat helyesen mérjétek fel. – Az évek során számtalanszor hallottuk ezt már Bethinától. Mégsem nyugtat meg, megint görcsbe rándul a gyomrom.

Valami nincs rendjén.

3

HÓ ZÁPOROZIK A HOSSZÚ, CSUPASZ BARIKÁDRA, és szállingózó hó-pelyhek között gyalogolunk.

Néha könnyű megfedkezni róla, hogy ott vannak a túloldalon. De nem ezen a napon.

A Hosszú Tél előtt csodálatos fák borították ezt a környéket. Ma már a hatalmas akáciák és eukaliptuszok helyett csak munkásbrigádok pettyezik a fagyott tájat. Munkások tucatjai – mindegyik a fogékonyak virító vörös karperecét viseli – a barikád túloldalán tisztítják a város útjait és járdáit.

Szememmel követem a barikád vonalát, ahogy átszeli a széles Presidio területét egészen az öbölig. Három őrzött átjárót leszámítva teljes kört alkot, kizárva a fogékonyakat. Vagy bezárva minket, ahogy Beck szokta viccből mondani.

Megérintem a karperecemet, nyugalmat merítek belőle. Ha az egyikük átjutna a barikádon, megszólalna a riasztó. A karperecem figyelmeztetne. Nincs mitől félnem.

A lakótársaim előttem caplatnak a járdán, megacélozva magukat a hideg ellen. Én mindig a csoport legvégén bandukolok, általában Beckkel vagy Kyrával. Néha Maz és Ryker is csatlakozik hozzánk, a többiek viszont soha. Kyra szerint elriasztjuk őket a szellemességünkkel és a lélegzetelállítóan jó külsőnkkel, de szerintem Beck és én vagyunk a begyükben. Vagy legalábbis én. Becket senki sem tudná ellenszenvesnek találni.

Ezen a napon azonban egyedül sétálok. Kyra elől lépdel Maz mellett, valószínűleg a következő esztelenségét tervezi, Beck pedig Linával és Rykerrel tartja a lépést. Semmi kedvem csatlakozni hozzájuk.

– Alig várom, hogy odaát lehessenek, és le vadászhaszam azokat a gonosz rémeket! – A szél sodorja hátra hozzám a szavakat. Biztos Emory mondta őket. Mindenkinek a választott pályájáról beszél, aki csak hajlandó odafigyelni rá: a Fogékony Hatóság zsandára akar lenni.

Illene hozzá a munka. Erős és eszes. És csak okos ember járhat túl a fogékonyak eszén.

Jeges szél simítja végig az arcomat, és felhúzom a sálamat az államig. A fogammal lecibálom az egyik kesztyűmet, és dermedt ujjaimmal ügyetlenkedve feltekerem a hangerőt a karperecemen. A zene aláfesti a kavargó hópelyhek mintázatát – a lüktető, lebegtetett ütem mintha vezényelné a pelyhek táncát. A pihék minden taktusra jobbra-balra szökellnek ahelyett, hogy lefelé esnének. És ha elfordulok, a hó követi a mozgásomat.

Legalábbis az imént mintha velem mozdult volna.

Ide-oda lengetem a kezemet. A hó oldalirányban siklik, mintha ringatnám. Milyen... furcsa.

Agyam racionális része azt súgja, jobb lesz vigyázni. A fogékonyak környéken észlelt mozgolódása miatt késve indultunk, és a táncoló hó sem természetes. De örömmel tölt el, hogy úgy tehetek, mintha

egy természeti jelenség az én irányításom alá került volna. Ráadásul a barikádon belül vagyok, és rajtam van a karperec. És sohasem hallottam, hogy a fogékonyaknak lenne olyan különleges képességük, amivel meg tudják táncoltatni a havat. Biztos a szél az oka.

Csak a móka kedvéért gyorsan kinyitom, majd ökölbe szorítom a kezemet, és a hó áramlása megint megváltozik. Ezúttal kis, lükettő forgatag lesz belőle.

Az egyik dal ütemes dobolása fokozatosan áthajlik a következő dal kísérteties dallamába. A forgatag eloszlik, és ismerős mélabú ereszkedik rám. Felnézek, és látom, ahogy egyre jobban leszakadok a csoportomtól. Bárcsak minden örökké így maradhatna – a csend, az iskola, a kiszámíthatóság! Mostanában mindenki az érettségi és a közelgő egybeköttetés betege lett.

Izgatottan várom a jövőt, de minden meg fog változni. Ezt a pillanatot már soha többé nem tudom visszahozni. A hó mintha a hangulatváltásomra reagálna: abbahagyja a táncot, és kedvetlenül hullik az égből.

– Hé, Madárka, nem sietnél kicsit? Ha nem vetted volna észre, hideg van. – Beck kesztyűtlen kézzel integet az arcom előtt. – Megint ábrándoztál?

Megrázom a fejemet.

– Láttad a havat?

– Mit? A hódémont? – Elvigyorodik, arcán a gödröcske mélyebbé válik. – Igen, mintha téged követett volna.

– Ugye?

Kacsint.

– Az én Madárkám! Az elemek ura. – Csupasz kézzel felkanalaz egy marék havat, és felém hajtja. Oldalra lépek, a hó épp melletttem repül el.

Beck megleheli fázós, nedves kezét, és kiskutyaszemmel néz rám. Felmerül bennem, hogy megbosszulom a hódobálást, de inkább ki-nyúlok felé.

– Add ide, fagyoskám! – Zsebre dugom a kezemet, benne az övével. Bár azt állította, fázik, a kesztyűn át érzem keze melegét.

Gyengéden megszorítja az ujjaimat, és a karperecem felé int.

– Megosztanád?

Megnyomok egy gombot, ezzel a hangot továbbítom az ő bemenetére, és feltekerem a zenét. Énekel pár sort a refrénből, közben fura tánc lépéseket tesz. Vonszol maga után. Nevetve meglököm a szabad kezemmel. Megbotlunk egymás lábában, bukdácsolunk, de Beck elkap, mielőtt elesnék.

– Dilinyós! – lihegem két nevetés között.

– Vagyis ez nem valami mesteri trükk volt arra, hogy a karomba zárjalak? – Tudom, hogy viccel, de felizzik az arcom. Hál’ istennek a hidegtől nyilván már eleve pirososzság.

– Néha olyan fura vagy! – mondom, miközben rendbe szedem magam.

Meghajol, majd visszadugja kezét a zsebembe.

A hó megint táncol és ringatózik körülöttünk. Sétálunk még néhány percig, Beck felém dől, hogy ne kelljen eleresztenie a kezemet.

Kiskorunkban magasabb, erősebb és gyorsabb voltam nála. Megvédtem az idősebb gyerekektől, akik szívesen belekötöttek a náluk kisebbekbe, és cserébe ő megnevettek. Most, ahogy itt állok mellette, alig hiszek a szememnek. Jó harminc centivel lehangyott, és már nem vézna kisgyerek – csupa izom.

Már nincs szüksége az én védelmemre, de én még igénylem, hogy megnevetessen.

Befordulunk a következő sarkon, és feltűnik a távolban az iskola. Ódon téglaeépület, ahonnan széles kilátás nyílik a kopár dombokra és a szikrázó öbölre. A történelem szöveggyűjteményünk szerint régebben egy nagy híd ívelte át az öböl és az óceán határvonalát. De már vagy ötven éve csak a hült helye van meg, miután körülbelül hetvenöt évig senki sem használta, ugyanis az állam betiltotta a magánautókat, így próbálva helyreállítani társadalmunk törekeny ökoszisztémáját.

– Tudod, Be...

A karperec felcsipog.

Csipog a karperecem.

Beckkel egymásra nézünk, és tudom, hogy ő is hallotta. Kapkodja ide-oda a fejét, kémleli az üres tájat körülöttünk. A társaink már nem többek apró, imbolygó pontoknál a havas messzeségben. Túl távol vannak. Miért szakadtunk le ennyire Beckkel?

Női hang zavarja meg a zenét.

– Alauda, azonnal fedezékbe!

Ez nem gyakorlat. Egy fogékony jár a közelben.

Beck is hallotta az üzenetet, és maga után vonszol. Vadul kapkodom a fejemet, próbálok találni egy rejtekhelyet, de csak az óriási fehérség vesz minket körül.

Meg talán néhány fogékony.

Rohanunk az iskola felé, a lábam csúszkál, amitől lassabban tudunk haladni. Szerencsétlen cipőváltás.

A női hang megismétli az üzenetet.

– Azonnal vonulj fedezékbe!

A saját szívverésem hangjába halk zizegés vegyül, ami a hátam mögül ered.

A lábam már nem éri a földet. Arccal a hóban fekszem, Beck teste teljesen befed. Nem kapok levegőt.

Rúgkapálok alatta, próbálok kiszabadulni. De ő lenyom.

– Ne mozdulj! Erre tartanak – suttogja.

Hóropogás. Határozott léptek közelednek felénk. Beck karja megfeszül körülöttem, a teste ugrásra kész: ha kell, harcolni is fog.

Nem tud megküzdeni velük. Nem vagyunk rá kiképezve. Az egyetlen esélyünk, ha elbújunk, és imádkozunk, hogy nem vesznek észre.

– Gyertek elő, gyertek elő, bárhol is vagytok! Tudjuk, hogy itt bujkáltok – kántálja egy férfi.

A karperecemet babrálom, fagyott ujjaimmal keresem a riasztó funkciót.

Az iskolai riasztók vajon miért nem szólnak?

Beck megmarkolja a karperecemet. Először azt hiszem, meg fogja szólaltatni a riasztót, de nem csinál semmit. Szapora légzését a fülemben hallom.

– Na, ne csináljátok! Ez így nem szép. – Tisztán hallom a férfi hangját; Beckkel egy dombocska mögé bújtunk, biztosan itt van a másik oldalán.

– A lábnyomaink – motyogja Beck. – Látja a lábnyomainkat.

Egész testemben reszketek, de nem a hidegtől, hanem a félelemtől. Ha elkap minket... Szorosan behunyom a szemem, és igyekszem nem sikítani. Körülöttünk tébolyultan kavargó a hó, akárcsak a szívverésem üteme.

Egyszer csak már nem érzem Beck súlyát a hátamon. A domb tezején áll, teljesen felfedve magát.

– Mít csinálsz? – kiáltok.

Ő az elébe táruló látványra összpontosít.

– Engem kerestek? – kérdezi. Nyugodt a hangja. Nem olyan, mint aki éppen az elképzelhető legnagyobb veszéllyel néz szembe, ami leselkedhet ránk.

Miért keresnék őt?

Megmászom a pici emelkedőt, a lábam csúszkál, segíték a kezemmel. Amikor felérek a dombtetőre, Beck beáll közém és az alattunk elhelyezkedő tucatnyi fogékony közé. A szemem ösztönösen a csuklójukra szegeződik – ám az csupasz. Az állam még nem fogta el őket.

Beck hátranyúl, hogy megszorítsa a kezemet, mint aki a reszketésemet akarja megfékezni.

Meglepetésemre a rongyos banda nem támad ránk. Zavartan néznek bennünket, tekintetük pásztázik rajtunk és összeforrt kezünkön.

A csoport hátuljáról egy torzonborz nő lép előre. Felemeli a karját, és ránk, helyesebben rám mutat. Igen, rám mutat.

– Tudom, ki vagy. – Őrült tekintete csillog. – Tudom.

Néma sikoly szorul a torkomba. Hogyne tudná! Malin Greene lánya vagyok; egyenes ági női leszármazottja Caitlyn Greene-nek, az állam egyik alapítójának, aki miatt ma vadásznak a fogékonyakra.

Mindenki tudja, ki vagyok.

És a fogékonyak mindenkinél jobban gyűlölnek engem, a családommal együtt.

A szívem majd' kiugrik a helyéből, ahogy a félelmemet harag váltja fel.

Beck elengedi a kezem, és ujjai a karperecem felé mozdulnak. Megnyomja a riasztó gombját, amit korábban a dermedt ujjaimmal nem találtam.

Hangos vonítás tölti meg a levegőt. Szirénák. A barikád zümmögve életre kel, kigyulladnak rajta a fények. Biztonsági őrök rohannak felénk nem túl távolról.

– Szabadok leszünk! – kiáltja az örült nőszemély. – Nem tudjátok megakadályozni!

Dühösen felemelem a kezem, hogy megmondjam: hagyjanak minket békén, semmi esélyük sincs. Elkapják őket.

Képtelenül vakító, fehér fény villan. Beck felkiált:

– Ne! – és visszalök a földre, elfordítja tekintetemet a fogékonyaktól a távoli öböl felé.

– Ne, ne, ne! Kérlek! – suttogja.

A domb aljáról nem hallatszik semmi.

4

KÉT ÓRÁVAL KÉSŐBB, amikor az igazgatói irodában ülök Beckkel, a szívem még mindig hangosan kalapál. A várakozás nem tesz jót az idegeimnek.

Amikor a biztonságiak odaértek hozzánk, Beck felnyalábolt, mint egy rongybabát – kicsit sem emlékeztettem a lányra, aki aznap reggel lebirkózta őt –, és a tiltakozásom ellenére elcipelt az iskoláig.

– Ne, Madárka! – figyelmeztetett, amikor próbáltam szabadulni.
– Ne nézz oda!

De odanéztem. Láttam a hóban heverő, összezúzott testeket. Meghaltak. Mind.

Csak megkönnyebbülés volt a szívemben. Mert ők lettek oda, és nem mi. Nem Beck. Nem én. Csak a gonosz fogékonyak.

Beck karjában hálát rebegtem, amiért a biztonságiak ilyen hatékonyan végzik a munkájukat.

Két ór által közrefogva átmeneteltünk a havas úton, és beléptünk a néma iskolába. Rajtunk kívül minden diák egy biztonságos szobába vonult, amíg le nem fújták a riadót.

Immár mindenki az osztályban van, és Beckkel várjuk, hogy elengedjenek minket. Vetek egy pillantást a karperecemre. Ha nem sietnek, lekéssük a felmérőnket.

– Semmi bajunk. Miért nem mehetünk? – kérdezem.

– Nem tudom. – Beck megszorítja a kezemet; nem engedte el azóta, hogy együtt álltunk a dombon.

Csend ölel körül minket. Mintha a vallomásunkkal minden szavunkat elhasználtuk volna. Beck teste megfeszül mellettem, összepréseli az ujjaimat.

– Auu!

A forgószékekben ülve az ajtó felé perdül. Hunyorít, a kezemet már elengedte. Félrebillenti a fejét, mint aki fülel. Kíváncsian követem a tekintetét.

Az ajtó kitárul, belibben egy nő, nyomában egy magas férfival, akinek a szemébe húzott kalapja takarja az arcát.

Gyönyörű nő. Hollófekete haja lágy hullámokban omlik krémszínű kabátjára, és elüt tőle. Rúzsozatlan piros ajka meleg, szívélyes mosolyra görbül, és ekkor felismerem. Annalise az, a sógor-nőm.

– Callum – suttozja Beck némi megvetéssel a hangjában, amikor a bátyám leveszi a kalapját. Sohasem jöttek ki ők ketten. Amikor kicsik voltuk, és néha hazalátogattunk, Callum kipécézett minket, és Becket zaklatta.

A bátyám szőke haja hosszabb, mint ahogy az az emlékeimben él; inkább illik egy állami alkalmazottnak, mint egy tanulóhoz.

Felállok, hogy üdvözljem a családomat, de Beck tüskésen viselkedik, habozik. A szorongástól egymillió ponton érzem a nyomást a mellkasomban; kifelé türemkednek, mígnem apró pókokként megindulnak a bőrömmön. Valami nincs rendjén.

– Alauda, húgom! Hogy vagy, szívem? – Feszültség járja át a testemet, amikor Callum szorosan a keblére ölel. Az ölelése inkább fojtogatás.

Annalise megérinti a bátyám karját.

– Óvatosan, drágám! Szegény Alauda alig kap levegőt. Nem akarsz bántani egy jövőbeli állami alkalmazottat, ugye?

Callum elereszt, gyengéd csókot nyom az arcomra, és hátrál egy lépést. A nyomás a mellkasomban alábbhagy, a szívem csillapodik.

– Alauda, szívem, jól nézel ki, ahhoz képes, hogy min mentél keresztül. – Annalise hangja lágy és dallamos. Mindkét orcámra nyom egy csókot, az állami protokollnak megfelelően. Amikor az immár mellettem álló Becket is a szokásos módon szeretné üdvözölni, ő elhúzódik; nem engedi, hogy a sógornőm hozzáérjen.

Csípőre tett kézzel meredek Beckre. Tudom, hogy Callummal nem mindig jöttek ki, de nevetségesen viselkedik. Mellécsusszanok, és előrelökdősném, de lecövekel, nem hajlandó mozdulni.

– Jól vagy? – kérdezem. Talán a támadás során sokk érte, és összezavarodott. – Hívjam a gyógyítót?

Továbbra is feszülten áll, a fejét oldalra billenti, mint aki távoli hangot próbál meghallani.

– Jól vagyok.

Akkor mit csinál? Nem épp megfelelő az alkalom a gyerekes versengésekhez. Helyette is jó benyomást kell tennem. Hivatalos, állami hangot ütök meg.

– Anya küldött benneteket?

Callum alig mozdul felénk, mire Beck megragadja a karomat. Ügyesen úgy helyezkedik, hogy a bátyám és közém kerüljön. Callum lazít a tartásán, így reagál Beck furcsán védelmező fellépésére.

Annalise bájos mosolyt lövell felém, mint aki észre sem vette Beck és a férje különös testbeszédét.

– Callumot küldte, természetesen, hogy nem esett-e bántódásod. De az én állami feladatomban a biztonság. Azon belül a főtisztviselők biztonsága, mint például Maliné és az iskolaké. – Kigombolja a kabátját, felakasztja egy kézre eső fogásra. – Azt a feladatot kaptam, hogy derítsem ki, hogyan történt a behatolás, és tegyek róla, hogy ne ismétlődjön meg.

– Tényleg? – kérdezem. Annalise a tökéletesen manikűrözött körmeivel és selymes fekete hajával inkább emlékeztet egy festett szépségre, mint biztonsági őrré.

– Tényleg.

– Akkor nem végeztél valami jó munkát, ugye? – szólal meg Beck, és cicceg. – Alaudát akár meg is ölheték volna.

Csak engem említ, önmagát nem.

Annalise kivesz egy kis táblagépet a táskájából, és megérinti.

– Lássuk csak! Információim szerint felfedték a holléteket a fogékonyaknak. Stimmel?

Beck rámered, és óvón átkarolja a csípőmet. A teste sugározza a feszültséget. Bár több réteg ruha van rajtam, esküdni mernék, hogy érzem a belőle áradó hőt.

– A biztonsági rendszer csődöt mondott. Próbáltam elvonni a figyelmüket Alaudáról. Ő takarásban volt, amíg úgy nem döntött, hogy megmássza a dombot. – A szívem érthetetlen módon nyargal, mintha félne valamitől. Beckhez simulok. Ez itt a bátyám és a sógornóm. Nem mindig jöttünk ki egymással, ez tény, de mitől kelene félnem?

Annalise ajka szigorú grimaszba torzul. De a keze mozgása tűnik igazán furcsának – mintha reszketne.

– Nem vagy kiképezve fogékonyak ártalmatlanná tételére, és mégsem az jutott eszedbe, hogy rejtőzködj. Felálltal egy dombra megmutatni magad. Szerintem felettébb érdekes.

Sötétkék szeme oda-vissza cikázik köztem és Beck között, mint aki támadásra számít. Beck a másik karjával is átkarol, lényegében az ölelésében vagyok. Annalise egy pillanatra összeszorítja a fogát, de sugárzó mosollyal gyorsan leplezi.

Engem kerestek? Nem ezt mondta Beck, amikor ott állt velük szemben? Az elmém kóvályogva próbál rendet teremteni abban, amit láttam, hallottam és tudok. Valami nincs rendjén.

– Nekem mindig csak az jár az eszemben, hogy megvédjem Alaudát.

Megvédjen? Mit beszél ez össze? Neki legalább annyira szüksége van a védelemre, mint nekem. Akárcsak Callum, mi mind az alapítók egyenes ági leszármazottai vagyunk – azaz folytonos fenyegettségben élünk.

Beck úgy mozdul, hogy a háta mögé kerüljek; meg sem próbálja leplezni a szándékát.

– Mit csinálsz? – kérdezem, miközben próbálom megkerülni, de nem engedi. Eddig még mindig megbíztam a döntéseiben, de amit jelenleg művel, az röhejes.

Annalise feleletképpen hátraveti a fejét, mint a széplányok a mozivásznzon, és dallamosan felnevet. A hang hátborzongatóan elüt társalgásunk hangulatától.

– Megvédd Alaudát? Ezt te annak nevezed? Egyenesen elvezeted őket hozzá.

Nem értem, mi zajlik körülöttem. Vádolja Becket valamivel? Hogy segített a fogékonyaknak megtámadni engem?

Kikukkantok Beck mögül, hirtelen aprónak érzem magam. Callum a felöltőjét babrálja, szemmel láthatóan ideges, de Annalise kimondottan dühös. Mintha öltni tudna.

Fortyog bennem a harag.

– Annalise, pontosan mire akarsz kilyukadni? – tudakolom elhárítva a szóvégeket, és kilépek Beck mögül.

A sógornőm arcán megrökönyödés látszik.

– Ne haragudj, Alauda! Megbántottalak? Azt hittem, ha valaki, akkor te szeretnél ennek a végére járni. Főleg, mivel úgy tűnik, téged kerestek.

– Nem, dehogyan bántottál meg. – Hazudok, de nem akarom, hogy ő, vagy akinek jelent, azt higgye, kötekedek.

Engem kerestek? Beck ezt kérdezte. Megrázom a fejemet, és beleöklözöm a combomba. Nem. Engem akartak. A fogékonyvadász Malin Greene lányát. Az apám felelős a munkabrigádjaik megnöveléséért és a szabadságjogaik megkurtításáért. És Beck felkínálta magát helyettem.

Annalise egy gyors mozdulattal visszacsúsztatja a képernyőt a tarisznyájába.

– Ennyire volt szükségem.

Callum felkínálja a karját a feleségének.

– Indulunk, Annalise?

A sógornőm leakasztja a kabátját, és kezét lágyan a férje karjára helyezi. Kemény tekintetével szinte átdöf, de édeskés mosoly jelenik meg az arcán.

– Szia, Alauda! Biztos vagyok benne, hogy hamarosan találkozunk.

Callum megdönti a kalapját, mielőtt visszateszi a fejére, és távoznak; kisiklanak a folyosóra, csak zűrzavar és gyanakvás marad

utánuk. Vajon azt hiszik, hogy Beck a nyomomra akarta vezetni a fogékonyakat? Képtelenség.

Beck felé perdülök.

– Ez meg *mi* volt?

Nem felel. Csak bámul a folyósóra félrebiccentett fejjel, miközben Callum és Annalise hült helyére mered.

– Beck! – méltatlankodom. – Figyelsz te rám?

Félelem cikázik olajzöld szemében. Az arcomat fürkészi, mint aki próbálja felfogni, mit mondtam az imént.

– Gyere, Madárkám! Vár a felmérő. – Lehajol, felveszi a táskámat, és átnyújtja nekem.

– Az igazgató még nem engedett el. Nem mehetünk.

– Szerintem ennek már nincs jelentősége.